

Nieuwsbrief

Maart 2023

Marjanne
in Zambia

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Terwijl het in Nederland deze maand vooral natte dagen zijn, verwacht u/jij vast zonnige berichten uit Zambia. Maar ook hier is het weer van slag. Het regenseizoen duurt langer dan normaal. Men spreekt hier over de gevolgen van de cycloon die zo verschrikkelijk heeft huisgehouden in onze oostelijke buurlanden. Ik heb heel wat nattigheid gezien. En dat bij zomerse temperaturen. Benauwd en zweterig. Maar ... of de zon nu wel of niet schijnt, er zijn genoeg zonnige zaken te delen!

Tot in de week van vertrek naar Zambia zijn we nog volop bezig geweest met zendingsactiviteiten in en vanuit Nederland. Ik mocht nog radio-interviews afnemen voor de zendtijd van onze gemeente en werd ook zelf nog een keer geïnterviewd.

In Amsterdam sprak ik op een koffieochtend voor senioren. We hadden een presentatieavond in de eigen gemeente. En voor jongeren mocht ik nog een avond vullen in Middelharnis.

Verder zijn er nog heel wat uurtjes gevuld met werken aan het project van Bijbelvideo's maken en verspreiden. De Engelse serie kon precies op tijd afgerond worden. En wat zag ik de hand van de Heere daar weer in: het zijn 313 verhalen geworden! Dat betekent precies voor zes dagen in de week een vertelling met bijbehorend werkblad. (We hopen dat de zondagen gevuld worden met Bijbels onderwijs vanuit de lokale gemeenten.) We kunnen dus precies in een jaar de vertellingen vanaf de schepping tot aan het leven van de vroegchristelijke kerk door. Maar wat als het schrikkeljaar is? Laat er nu nog precies plaatmateriaal van dezelfde illustrator beschikbaar zijn over de Psalmen. Daar heb ik nog een extra les van kunnen maken.

Wat was het een heerlijk moment toen deze klus, na een dikke dertig maanden, geklaard was!

In de vorige nieuwsbrief stond dat er taalgroepen bijgekomen waren en we in tien talen het viedomateriaal mochten maken. Daar is het niet bij gebleven. Opnieuw zijn er taalgroepen aangehaakt. Voor Nigeria maken we nu materiaal in het Izzi (foto hierboven) en voor Zambia in het Tumbuka. Die laatste taal wordt ook in Malawi gesproken. Ook vanuit dit land bekijken heel wat kinderen en volwassenen de video's die ik samen met een oud-student van onze Bijbelschool mag maken.

Vragen of meer weten?

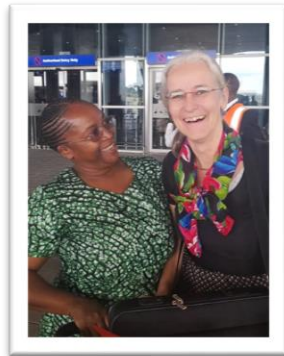
Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne Hendriksen: p/a Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 00260 96 8092776 | e marjannehendriksen@hotmail.com

En toen kwam de langverwachte dag dat ik terug mocht naar Zambia. Het licht stond weer op groen om onderwijsconferenties te mogen geven.

Maar hoe moet het dan met het videoproject? Het plan is om in Zambia zoveel mogelijk conferenties te clusteren, zodat we een half jaar in Zambia zijn en daarna Deo Volente weer een half jaar in Nederland om volop met het videoproject verder te gaan. We zijn daarin namelijk best afhankelijk van goede voorzieningen wat betreft elektriciteit en internet. En dat is in Zambia nog steeds tobben vergeleken met de voorrechten die we in Nederland mogen hebben.

Wat een vreugdevol en warm welkom ontving ik op het vliegveld van mijn directeur en zijn vrouw! De met glitters besprenkelde rozen zijn ondertussen een droogboeket geworden, zodat ik er nog lang van kan genieten. Verse bloemen zijn een zeldzaamheid op onze zendingspost. Bloemen een paar dagen goed houden is bijna niet te doen. Zo dus straks toch een bloemtje op tafel in mijn eigen huisje. Straks ja, want voorlopig ben ik nog niet thuis ...

De eerste maanden leg ik eerst vele kilometers af ...

Ik trek van plek naar plek, van conferentie naar conferentie, van gastadres naar gastadres.

Het eerste weekend was ik in de hoofdstad Lusaka. Daar was een zendingsconferentie aan de gang. Een mooie gelegenheid om contacten te leggen en bekendheid te geven aan ons zendingswerk. We gaan zien wat hieruit voort gaat vloeien ...

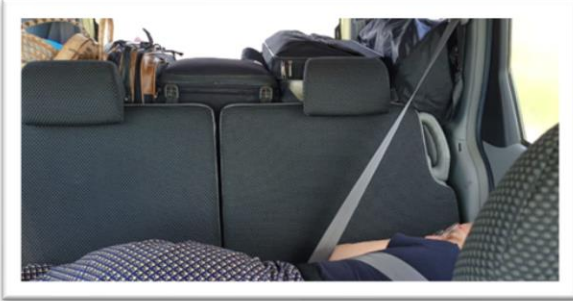
Daarna mocht ik een week lang een training geven op een school in een van de sloppenwijken van de hoofdstad. Wat genieten om dit te mogen doen!

Maar wat een troosteloosheid heb ik gezien. Je zal hier maar wonen en leven. Drie maanden lang water, drijvend afval, voor je deur of zelfs over je drempel heen ...

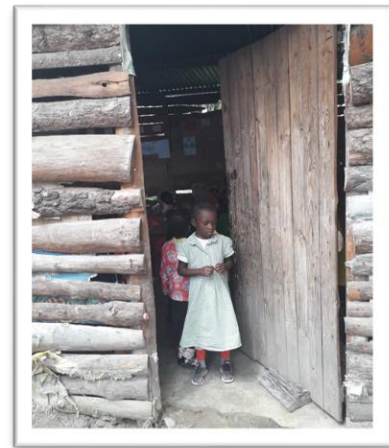
Na deze week was het tijd om te verhuizen naar de Copperbelt. Tijdens mijn verblijf in Nederland is de auto van het scholenproject verkocht en dus kruip ik niet meer zelf achter het stuur, maar rijd ik mee met anderen. Ik kan niet zeggen dat ik dit erg vind. Het chaotische verkeer in de steden, de slechte kwaliteit van de eindeloze wegen en de medische toestand van mijn rug maken dat ik het echt niet erg vind om urenlang op de achterbank te bivakkeren.

Het is elke keer weer een verrassing wat ik eet en waar ik slaap. De gastvrijheid is enorm!

Na de week in Chingola verhuisde ik terug naar Kitwe. Daar mocht ik op zaterdag een training voor 50 zondagsschoolonderwijzers verzorgen. De week daarna was ik te vinden op diverse scholen voor kansarme sloppenwijkkinderen om ter plekke te zien wat de juffen in praktijk brengen van onze trainingen. Erg leerzaam!

In de Copperbelt was ik eerst een aantal dagen in Kitwe. Een onderwijstraining in een luxe lokaal en op zaterdag een feestje voor Mercy, aanstaande bruid, schoondochter voor mijn directeur en zijn vrouw.

We sloten ons verblijf in de Copperbelt af met de bruiloft van Lupupa en Mercy Sakala. Omdat de Sakala's mij als familie beschouwen, ben ik dan die dag van de eerste tot de laatste minuut aanwezig bij alle voorbereidingen en feestelijkheden. Een eer! En opkijken van onvoorbereid een speech moeten geven, doe ik ondertussen ook niet meer ...

Daarna was het tijd voor het volgende gastadres: in Chingola, een uurtje rijden vanaf Kitwe, vlakbij de grens met Congo. Ook hier mocht ik een week onderwijzers trainen.

Na deze gevulde zaterdag en een rustige zondag werd de maandag weer een reisdag. We vertrokken om 7 uur en kwamen, na een aantal tussenstops, 11 uur later aan in Lusaka.

Ik verblijf op dit moment op het gastadres waar ik een maand geleden ook was. In huis is er voortdurend bedrijvigheid. Gelukkig is er ook een prachtige tuin voor die momenten die ik graag in stilte doorbreng. Ik kan hier ook mijn dagelijkse wandelingen doen. Een prima plek dus!

Er wordt regelmatig in mijn programma geschoven, omdat er afspraken worden toegevoegd, afgezegd of geruild. Nu heb ik opeens een paar dagen 'vrij' voordat de volgende lesmarathon start. Best fijn! Zo kan ik mooi de administratie bijwerken, het een en ander doen voor het project van de Bijbelvideo's én deze nieuwsbrief schrijven!

Het is de bedoeling dat ik nog voor drie verschillende groepen een conferentie verzorg. Die zijn alle drie in Lusaka. Daarna hoop ik Deo Volente eind april dan toch echt eindelijk op de zendingsspost aan te komen. Ik zie uit naar het ontmoeten van de collega's en studenten. Ik heb er zin in om de dorpen weer in te trekken, om op de markt rond te lopen en vele bekenden weer te zien. Ik ben ook benieuwd hoe ik mijn huisje ga aantreffen. Het zal in elk geval fijn zijn om mijn koffers uit te kunnen pakken en te genieten van stille avonden in de bush, waar alleen de krekels zingen en de uilen roepen.

De Stille week ligt voor ons. In Nederland een week met passie- en paasvieringen. In Zambia kennen ze dit niet. Ik hoop online toch nog wel met het een en ander mee te kunnen doen dat vanuit Nunspeet uitgezonden wordt. Het kan soms uren duren voordat ik een dienst heb gedownload, maar als het dan gelukt is, is het voor mij feest!

In de Zambiaanse kerken is er wel aandacht voor Goede Vrijdag en Pasen. Ik had pas een gesprekje hierover met drie vrouwen. Zij gaan op Goede Vrijdag naar de kerk om te bidden en te vasten. Op Paaszondag gaan ze weer naar de kerk om God te aanbidden. Ze geven die dag geschenken aan mensen in nood en bezoeken mensen in het ziekenhuis om hen te bemoedigen om hun vertrouwen op God te stellen.

Mooie dingen zeiden ze: 'Op Goede Vrijdag vieren we de dood van Jezus Christus. Dan zijn we blij, want Jezus stierf voor ons, zodat we ons kunnen bekeren en vrij mogen zijn in Gods Koninkrijk. Op Paaszondag vieren we dat Jezus opstond uit de dood. Dat is het begin van ons nieuwe leven. Daarom vieren we Pasen. Jezus nam onze zonden op Zich. Laten daarom ook de mensen in Nederland de Enige en Almachtige God aanbidden.'

Daar heb ik niks aan toe te voegen! Gezegende gedenkdagen gewenst!

*Een hartelijke groet,
Marjanne*

